

Arrest

nr. 163 308 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 februari 2016 op weg naar school door de politie van Sint-Truiden geïnterpelleerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 februari 2016 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: S(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Armenië

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene volgde doorheen zijn minderjarigheid de procedure van zijn ouders. Betrokkene is nu meerderjarig en verantwoordelijk voor zijn eigen administratieve verblijfstoestand. Vanaf zijn meerderjarigheid heeft betrokkene geen enkele stap ondernomen in het verkrijgen van een verblijfskaart.

Vasthouding (…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*.

Volgens de verwerende partij is in onderhavig geval de beroepstermijn van 5 dagen uit artikel 39/57, §1, derde lid, tweede zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van toepassing.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De verwerende partij stelt in wezen dat er sprake is van een tweede verwijderingsmaatregel omdat er eerder, met name op 13 september 2013 ten aanzien van mevrouw S. K., de moeder van verzoeker, een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen (bijlage 13) dat aan deze laatste op 21 september 2013 ter kennis werd gebracht (Nota met opmerkingen, bijlage 1). Vermits verzoeker hierop als *“minderjarig kind”* vermeld staat, waardoor hij volgens de verwerende partij reeds het voorwerp is geweest van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven, is de verkorte beroepstermijn van 5 dagen in dit geval van toepassing.

2.3. De aanwezige raadvrouw van verzoeker wijst er ter terechtzitting op dat zij hiervan niet op de hoogte was en zij hamert op haar goede trouw omdat in de kennisgeving van de bestreden beslissing het volgende werd vermeld:

“Een vordering tot schorsing kan ingeleid worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van de betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn 10 dagen.”

2.4. De Raad merkt in de eerste plaats op dat er *in casu* in hoofde van verzoeker geen sprake lijkt te zijn van een *“tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel”* zoals bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, tweede zin van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geboren is op 7 mei 1997, was immers tot 7 mei 2015 minderjarig. Uit artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) blijkt dat *“(b)ehoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde (...) geen bevel om het grondgebied te verlaten (mag) worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is”*. De gemachtigde van de staatssecretaris toont met de verwijzingen naar het bevel dat op 13 september 2013 in hoofde van zijn moeder werd getroffen en met het zinnetje uit de bestreden beslissing dat *“betrokkene (...) doorheen zijn minderjarigheid de procedures van zijn ouders (volgde)”* niet aan dat hij effectief reeds het voorwerp was van een eerdere verwijderingsmaatregel. Voor minderjarigen wordt het bevel om het grondgebied te verlaten luidens artikel voormeld artikel 118 van het vreemdelingenbesluit trouwens vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. De verwerende partij toont niet aan dat er vóór 7 mei 2015 aan de perso(n)en die het ouderlijk gezag over verzoeker uitoefen(t)en een bijlage 38 werd betekend of dat er ten aanzien van verzoeker na 7 mei 2015 reeds andere verwijderingsmaatregelen zouden zijn getroffen dan de thans bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker indirect zou zijn onderworpen aan een terugkeerverplichting door toedoen van het bevel in hoofde van zijn moeder, betekent niet automatisch dat het thans bestreden bevel in zijn hoofde als een tweede verwijderingsmaatregel kan worden beschouwd die verregaande consequenties heeft op de beroepstermijn van onderhavige vordering.

2.5. Daarnaast wijst de Raad erop dat de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing inderdaad uitdrukkelijk het volgende vermeldt: *“In het geval van deze beslissing is de termijn 10 dagen”*. Conform de rechtspraak van de Raad van State kan de verkorte beroepstermijn, wegens de foutieve vermelding ervan in de kennisgeving van de bestreden beslissing, in dit geval niet van toepassing zijn (cf. RvS 11 februari 2004, nr. 128 055).

2.6. Gelet op wat voorafgaat bedraagt de beroepstermijn *in casu* 10 dagen. De bestreden beslissing werd op 18 februari 2016 ter kennis gebracht. De vervalddag van deze termijn werd overigens op grond van artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet verplaatst, zodat de beroepstermijn zelfs heden nog niet verstreken is. Het beroep is onmiskenbaar tijdig ingediend.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis* wordt verworpen.

2.7. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.8. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid voert verzoeker het volgende aan:

*“Dat men betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid twee elementen moet bewijzen; de diligente handeling van verzoeker en de dringendheid;
Dat, in casu, verzoekende partij is gedetineerd, het hoeft dan geen betoog dat huidige zaak dringend is;*

Dat betreffende het diligent handelen, Verzoekende partij grotendeels naar punt II.A. Ratione temporis verwijst;

Dat huidig verzoekschrift In het bedoelde termijn werd Ingediend zodat moet worden geconcludeerd dat Verzoekende partij diligent heeft gehandeld;

Verder dient te worden opgemerkt dat Verzoekende partij op ieder ogenblik het voorwerp kan uitmaken van een dwangmatige verwijdering;”

3.2.2.2. In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat verzoeker niet diligent zou zijn opgetreden omdat de beslissing reeds op 18 februari 2016 ter kennis werd gebracht en er geen rechtvaardiging zou bestaan waarom hij 8 dagen heeft gewacht alvorens zijn vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

3.2.2.3. De Raad merkt op dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* werd verworpen en dat verzoeker sedert 18 februari 2016 werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole in Steenokkerzeel met het oog op zijn terugleiding naar Armenië. Dit centrum is een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Overwegende dat verzoeker verwijst naar de middelen zoals hierboven vermeld,

Overwegende dat artikel 74/3.3 van de vreemdelingenwet laat gelden dat;

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrekken onderdaan van een derde land.”

Overwegende dat de fysieke integriteit en de menselijke waardigheid worden gewaarborgd door artikelen 3 en 8 van het EVRM

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M laat gelden dat:*

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid\ de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land\ het voorkomen van woorddelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen**

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EHRM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering te plaatsen;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven”; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven”;

Dat betreffende het familiaal leven, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland^ laat gelden dat;

(...)

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen;

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM¹⁶;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet"

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben;

2. Toepassing aan onderhavig geval

Overwegende dat, eerste onderdeel van het middel, verzoeker meent dat de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Dat ten eerste, door enkel te verwijzen naar het precair verblijf van verzoeker, dat : "vanaf zijn meerderjarigheid heeft betrokkene geen enkele stap ondernamen in het verkrijgen van een verblijfskaart verwerende partij geen belangenafweging heeft gedaan conform artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat bijgevolg, verwerende partij artikel 8 EVRM alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat ten tweede, verzoeker meent een familiaal leven te hebben met zijn meerderjarige broer A.(...) S.(...) welke een legaal verblijf heeft in België en waarvan verwerende partij op de hoogte is; Dat zijn broer hem steunt in zijn studies en zijn dag-tot-dag leven; (stuk 4-9)

Dat verzoeker hier aangekomen is als minderjarig; Dat hij hier naar school gaat; Dat hij binnen twee jaar afgestudeerd zal zijn; (stuk 5)

Dat hij ook een "egerie" in zijn bokslub is; (stuk 4-9)

Dat verzoeker afhankelijk is van haar meerderjarige broer; Dat dit blijkt uit hun woonstsituatie, zij logeren allen op hetzelfde adres; (stuk 2-3,7)

Dat de familie en zeker A.(...) S.(...) zeer geïntegreerd is; Dat meer dan 8000 mensen, de familie S.(...) steunt op Facebook sinds hun vasthouding met oog op verwijdering (stuk 8-9);

Dat volgens het Europees Hof (arrest Trabelsi t. Duitsland - hierboven vermeld), sprake is van familiaal leven buiten de nucleaire familie (echtgenoten met minderjarige kinderen) wanneer er een band van afhankelijkheid wordt aangetoond wat in casu het geval is;

Dat verzoeker verwijderen naar een land waar zij geen familie meer heeft, geen financiële steun en geen toegang tot haar medische behandeling een disproportionele inmenging is in het familiaal leven van verzoekster dit des te meer nu de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar;

Dat een schending van artikel 8 EVRM dient te worden vastgesteld;

Overwegende dat, tweede onderdeel van het middel, artikel 74/13 Inhoudt dat verwerende partij rekening houdt met het familiaal leven van verzoeker;

Dat hierboven werd bewezen dat verzoeker een familiaal leven heeft in België;

Dat er geen rekening werd gehouden met zijn familiaal leven

Overwegende dat, derde onderdeel van het middel. Uw Raad op 26.02.2016, de verwijderingsbeslissingen van heel zijn familie (moeder, vader, broer en schoonzus) heeft geschorst;

Dat conform artikel 8 EVRM, verzoekers verwijderingsbeslissing ook dient te worden geschorst;

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.3.2.5. In wezen schetst verzoeker zijn bindingen in België en stelt hij dat *“er geen rekening werd gehouden met zijn familiaal leven”*.

3.3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de familie S. reeds sinds eind 2009 in België verblijft en dat er tot enkele jaren geleden een aantal aanvragen om machtiging tot verblijf werden ingediend. Tevens blijkt dat de ganse familie S. samenwoont in Sint-Truiden en dat alle leden van het uitgebreide gezin op 18 februari 2016 door de politie administratief werden aangehouden. Verzoeker zelf, die vorig jaar meerderjarig werd, leeft blijkbaar *de facto* in gezinsverband met zijn ouders, broers en neefje. Gezien zijn recente meerderjarigheid is het echter aannemelijk dat er nog een afhankelijkheidsband met zijn oudere broer bestaat, zoals de raadvrouw in haar middel betoogt. Het bestaan van een eventueel beschermenswaardig gezinsleven in België dient derhalve te worden aanvaard.

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven in België, stipt de Raad aan dat in het administratief dossier een afschrift kan worden gevonden van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2013 betreffende de familie S., toen verzoeker dus nog minderjarig was, waarin duidelijk verwezen wordt naar *“elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij hier al circa drie jaar strikt legaal zouden verblijven; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij Nederlands leren; dat zij verwijzen naar bewijsstukken die vroeger werden toegevoegd aan het administratief dossier (namelijk bewijs van deelname aan de Nederlandse les, deelcertificaten, attesten van inburgering, bewijzen van inschrijving); dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en werkbereid zouden zijn; dat zij een*

grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben” Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en lijken te wijzen op een behoorlijk verregaande graad van integratie in België van het gezin S. Deze integratiegraad lijkt bij uitstek aanwezig te zijn bij verzoeker, die als jonge tiener naar België is gekomen en hier is opgegroeid, zodat er zeker sprake kan zijn van duurzame bindingen die deel uitmaken van zijn privé-leven. Het bestaan van een privéleven in België in hoofde van verzoeker en de lokale bekendheid die hij verwierf omwille van zijn sportieve activiteiten worden uitvoerig gedocumenteerd in de bijlagen bij het verzoekschrift.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven lijkt te kunnen worden aangenomen.

3.3.2.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

2.3.2.8. Hoewel noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhouden, blijkt noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier dat er ooit door het bestuur een afweging werd gemaakt van de concurrerende belangen in hoofde van verzoeker. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900) zodat verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden in zoverre zij in haar middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM al dan niet in samenhang met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.2.9. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op de kritiek van verzoeker:

“Verzoekende partij houdt voor dat er geen belangenafweging is gedaan conform artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij blijft evenwel volledig in gebreke om verder toe te lichten welke belangenafweging er had dienen te worden gemaakt volgens haar, die door de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte niet zou zijn uitgevoerd. Zij toont zelfs niet eens aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven.

In de mate verzoekende partij zou aanvoeren dat er diende te worden gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM, laat verweerder gelden dat artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

Artikel 8 EVRM stipuleert immers het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Geenszins wordt in artikel 8 EVRM bepaald dat expliciet dient te worden gemotiveerd nopens het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven, huis en briefwisseling van de betrokkene.

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

“(…); dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk

onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd; zie ook Raad van State nr. 220.930 van 10 oktober 2012 en nr. 223.744 van 5 juni 2013).

Verweerder verwijst hierbij naar het recente arrest nr. 233.125 van 3 december 2015:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond." (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015)

Artikel 8 EVRM vereist dan ook niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Integendeel komt het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om, wanneer door de vreemdeling een schending wordt aangevoerd van artikel 8 EVRM als hogere rechtsnorm, deze schending in concreto te onderzoeken.

Zie ook het arrest nr. 223.744 van 5 juni 2013 waarbij de Raad van State expliciet oordeelde dat:

"4. (...) De verzoekster voert aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingeroepen dat zij meent een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben opgebouwd en de familieband voldoende naar recht te hebben aangetoond, dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken en dat dergelijk onderzoek niet uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat de uiteenzetting van de verzoekster niet toe te concluderen dat er sprake is van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privé- of gezinsleven. De verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee in de plaats van het bestuur zelf heeft bepaald of er al dan niet sprake is van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM, hetgeen hem niet toekwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende volgens de verzoekster slechts vast te stellen dat het bestuur niet heeft nagegaan of de stukken van de verzoekster betreffende haar gezinsleven volstonden om een in artikel 8 van het EVRM bedoeld recht aan te tonen. De vaststelling dat dit niet uit de aanvankelijk bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt is voldoende om die beslissing overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te vernietigen, zonder zich verder in de plaats van het bestuur te stellen.

(...)

6. (...) Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter inderdaad toe te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden voor artikel 8 van het EVRM is voldaan wanneer een schending van die verdragsbepaling bij hem wordt opgeworpen. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekster en haar gezin is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven. Door dit in het bestreden arrest aan de hand van de door de verzoekster zelf aangevoerde argumentatie te onderzoeken en te besluiten dat de verzoekster daarmee geen privé- of gezinsleven aantoonde op grond waarvan de bedoelde belangenafweging zou moeten worden gemaakt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden.

Het enige middel is ongegrond." (RvS nr. 223.744 van 5 juni 2013, www.raadvst-consetat.be, markerings toegevoegd; zie ook arrest nr. 220.930 van 10 oktober 2012).

Wat vervolgens de concrete schending van artikel 8 EVRM betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij in België een meerderjarige broer heeft die hier legaal verblijft, en zij met haar familie geïntegreerd zou zijn, volstaat niet om te kunnen besluiten tot een beschermenswaardig gezins- of privéleven.

Wat haar meerderjarige broer betreft, toont verzoekende partij door te verwijzen naar de samenwoning niet aan dat er sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid, anders dan de normale affectieve banden. Artikel 8 van het EVRM beschermt niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen. Zodoende toont verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Zie ook:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Evenmin volstaat de verwijzing naar de voorgehouden integratie om te kunnen besluiten tot een beschermenswaardig privéleven. Verzoekende partij toont niet aan dat het gegeven dat zij hier sociale banden heeft opgebouwd, naar school gaat en lid is van een bokscub, een beschermenswaardig privéleven uitmaakt dat enkel in België zou kunnen worden uitgeoefend. Het voorgaande temeer verzoekende partij dit privéleven ook heeft ontwikkeld tijdens precair en/of illegaal verblijf.

Zie:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

En ook:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 2.02.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privé- en gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat de broer haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de broer desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar broer en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Terwijl de andere gezinsleden van verzoekende partij allen illegaal in het Rijk verblijven, zodat er wat hen betreft geen scheiding wordt veroorzaakt en dan ook bezwaarlijk een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een privé- of gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een privé- of gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het privéleven in België, en ook het voorgehouden gezinsleven met de broer, waarbij geen bijzondere elementen van afhankelijkheid blijken tussen verzoekende partij en haar broer, alleszins werd opgebouwd tijdens illegaal of precair verblijf.

Ook om reden kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden aangenomen.

Zie ook:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

En ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om

haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij houdt verder voor dat geen rekening werd gehouden met het familiaal leven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Uit de bespreking hierboven blijkt duidelijk dat geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Er blijkt niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met de meerderjarige broer, terwijl de overige gezinsleden evenzeer illegaal in het Rijk verblijven.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(.) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

In de mate verzoekende partij een schending van dit artikel 74/13 zou aanvoeren omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Tot slot is het niet omdat de beslissingen t.a.v. die andere gezinsleden geschorst werden door de Raad, dat dit ipso facto tot gevolg moet hebben dat ook de bijlage 13septies t.a.v. verzoeker zou dienen te worden geschorst.

Verzoekende partij is meerderjarig, en te zijnen opzichte werd een afzonderlijke beslissing genomen. Verzoekende partij toont geen bijzondere elementen van afhankelijkheid aan. Het is overigens ook niet omdat de beslissingen t.a.v. de familieleden geschorst werden, dat deze plots legaal in het Rijk zouden verblijven.

Het tweede middel is evenmin ernstig.”

2.3.2.10. De verwerende partij benadrukt in haar nota met opmerkingen vooreerst dat de Raad zijn annulatiebevoegdheid niet zou overschrijden door een onderzoek te voeren naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM. Hierbij verwijst zij naar arresten van de Raad van State waarbij de Raad op grond van de feitelijke gegevens uit het dossier constateerde dat er geen sprake was van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven. Deze arresten vinden echter in onderhavig geval geen toepassing aangezien er *in casu* wél sprake lijkt te zijn van een privé- en of gezinsleven en er zich bijgevolg een belangenafweging opdringt, die bezwaarlijk compatibel is met een ‘marginale toetsing’ zoals voorzien in het annulatiecontentieux.

2.3.2.11. Vervolgens betwist de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in hoofde van verzoeker, maar zij gaat daarbij kennelijk voorbij aan de gegevens van het dossier. Bovendien veruitwendigt de verwerende partij haar standpunt met betrekking tot dit privé- en gezinsleven in een bladzijdenlange uiteenzetting in haar nota met opmerkingen, terwijl van al deze overwegingen niets terug te vinden is in de bestreden beslissing zelf. De beschouwingen van de verwerende partij over het gebrek aan een bewijs van afhankelijkheid van verzoeker van zijn meerderjarige broer, het feit dat gewone sociale relaties niet zouden kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat het ingeroepen privé- en gezinsleven van verzoeker werden opgebouwd tijdens precair en illegaal verblijf en dat er geen indicaties zijn dat het recht op privé- en gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend, zijn *a posteriori*-motieven die geen deel uitmaken van de bestreden beslissing en die de onzorgvuldigheid van het bestuur op dit punt niet kunnen herstellen. Tevens poneert de verwerende partij dat “(h)et volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit”. De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er naar de situatie van verzoeker ooit enig individueel onderzoek zou zijn gevoerd, aangezien de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf toen hij nog minderjarig was, niet (exclusief) op zijn situatie betrekking hebben.

2.3.2.12. Tenslotte wijst de Raad er samen met verzoeker op dat de ‘bijlagen 13septies’ die in hoofde van de andere leden van zijn familie werden genomen, thans geschorst zijn. Een eventuele verwerping van onderhavige vordering zou ertoe leiden dat een mogelijke bijkomende schending van het recht op gezinsleven in het leven wordt geroepen.

Het tweede middel en de erin vervatte grief op grond van artikel 8 van het EVRM is in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker;

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld; (R.v.St. 100400,26 oktober2001)

Overwegende dat de bestreden beslissing een buitenproportionele inmenging uitmaakt in het familiaal en privé leven van verzoeker;

Dat verzoeker hier verwijst naar zijn eerste middel die als hieronder integraal geproduceerd moet worden beschouwd;

(...);

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

« que le demandeur en suspension doit, dans sa requête en suspension, démontrer in concreto que l'exécution de la décision contestée risque, si elle n'est pas suspendue, d'entrainer, pendant l'instance en annulation, des conséquences importantes se révélant dans les faits irréversibles ou difficilement réversibles au regard des effets qui pourrait s'attacher à l'annulation poursuivie au principal »¹⁹;

Dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat verzoeker zich terug vindt in een land dat zij sinds zeven jaar heeft verlaten, dat hij er alleen terecht zal komen terwijl zij in België een bestaanskader heeft opgebouwd en er afhankelijk is van haar meerderjarige zoon;

Overwegende dat het indienen van enkel een verzoek tot nietigverklaring geen effectief rechtsmiddel zou bieden aan verzoeker en te laat zou komen voor de regeling van het geschil;

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengt nu in geval van verwijdering uw Raad volgens haar vaste rechtspraak het verzoek tot nietigverklaring zonder voorwerp of zonder belang zou worden beschouwd terwijl verzoeker meent ernstige middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing;

Dat volgens de vaste rechtspraak van uw Raad en van de Raad van State blijkt dat:

« Un acte de quitter le territoire n'est en effet exécutable qu'une seule fois et disparaît de l'ordonnancement juridique dès lors qu'il est effectivement exécuté volontairement ou non »

Dat in casu, verzoeker op ieder moment het risico loopt op een verwijdering;

Dat het verliezen van een effectief rechtsmiddel tegen een illegale beslissing een moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengt;

Dat bijgevolg het onherstelbaar nadeel voldoende naar recht is bewezen;

B. In ondergeschikte orde:

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordelen dat er geen onherstelbaar nadeel, noch het vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, quod non, dan nog dient onderhavig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid te worden behandeld gelet op artikel 13 E.V.R.M.;

Artikel 13 E.V.R.M. stelt Immers dat "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.";

Dit houdt in dat wanneer het bestuur een handeling stelt die in strijd is met de rechten en de vrijheden opgenomen in het Verdrag of zijn protocollen, de rechtzoekende hetzij een jurisdictioneel beroep moet kunnen instellen bij gewone hoven en rechtbanken of bij administratieve rechtscolleges, hetzij een administratief beroep moet kunnen indienen bij een welbepaalde administratieve overheid;

Deze beroepsinstantie moet vervolgens minstens kunnen nagaan of de beslissing geen tegenstrijdigheid met het E.V.R.M. bevat;

Dat artikel 13 E.V.R.M. zich richt tot eenieder die meent dat zijn door het E.V.R.M. gewaarborgde rechten en vrijheden geschonden werd, waarbij een aantijging volstaat, gelet op de rechtspraak van het EHRM dat stelt:

"This provision (article 13), read literally, seems to say that a person is entitled to a national remedy only if a violation has occurred. However, a person cannot establish a 'violation' before a national authority unless he is first able to lodge with such an authority a complaint to that effect*";

Het enige belangrijk aspect dat verzoeker moet laten gelden, is dat hij een "arguable claim" heeft; (verdedigbare klacht)

Dat dit criterium samenvalt met het toetsingscriterium dat vaak aangewend wordt in de toepassing van artikel

35S3 E.V.R.M. teneinde te oordelen over het al dan niet "manifest ongegrond" karakter van de klacht;

Dat het bijgevolg nuttig is om na te gaan of de middelen al dan niet "manifest ongegrond" zijn teneinde de stelling als zou verzoeker een "verdedigbare klacht" hebben, te ontkrachten, of te onderbouwen;

Dat verzoekende partij meent dat de aangevoerde middelen wel degelijk niet "manifest ongegrond" blijken, zodat hij over een verdedigbare klacht beschikt;

Dat het EHRM geen andere ontvankelijkheidsvoorwaarde stelt met betrekking tot het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, behoudens het autonome, subsidiaire en complementaire karakter van het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie;

Dat het "moeilijk te herstellen nadeel" bijgevolg geen voorwaarde is die krachtens artikel 13 E.V.R.M. of het EHRM gesteld wordt teneinde over het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen beschikken;

Dat artikel 43 § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toevoegt om het recht op daadwerkelijke rechtshulp zoals voorzien in artikel 13 E.V.R.M. feitelijk te kunnen uitoefenen voor een nationale

rechtsinstantie, die minstens moet nagaan of de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid bevat met een artikel van het E.V.R.M., in casu artikel 8E.V.R.M.:

Dat deze procedure, waarbij een ontvankelijkheidvoorwaarde wordt gesteld, bijgevolg In strijd Is met dit recht op een effectief rechtsmiddel, a fortiori het voor verzoeker FEITELIJK onmogelijk gemaakt wordt om de desbetreffende schendingen voor te leggen aan een rechtsinstantie die de middelen TEN GRONDE (annulatierechter) onderzoekt en alzo het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel m.b.t. schendingen betreffende aan het EHRM gerelateerde vrijheden waarborgt;

Dat personen die immers het voorwerp uitmaken van een overnameakkoord binnen de 5 dagen worden teruggewezen;

Dat bijgevolg het enige en (niet-volwaardig) daadwerkelijke rechtsmiddel het beroep in uiterst dringende noodzakelijk ts, daar zij de bestreden beslissing kan schorsen zodat het recht op daadwerkelijke rechtshulp in een later stadium wordt gewaarborgd door binnen de voorziene beroepstermijn een vernietigingsverzoek in te dienen;

Dat door een ontvankelijkheidvoorwaarde te stellen m.b.t. moeilijk te herstellen nadeel, deze procedure meestentijds geen schorsing, en bijgevolg In een later stadium geen beoordeling ten gronde toelaat;

Dat de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niette rijmen valt met artikel 13 E.V.R.M., a fortiori voorwaarden worden gesteld m.b.t. het daadwerkelijk rechtsmiddel, daar waar artikel 13 E.V.R.M. geen "moeilijk te herstellen nadeel" vereist om het recht op een effectief rechtsmiddel te kunnen aanwenden;

Dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens directe werking heeft in de interne nationale rechtsorde;

Dat wanneer de rechter vaststelt dat hij een verdragsbepaling kan toepassen, dan moet hij ze toepassen en er voorrang aan verlenen boven elke nationale rechtsregel, ook al Is deze laatste van een latere datum;

Dat de verhouding tussen de verdragen en de interne wet niet is geregeld In de Belgische Grondwet;

Dat het Hof van Cassatie, in een arrest van 27 mei 1971 inzake de NV Fromagerie Franco-Suisse "Le Ski" als beginsel gesteld heeft dat verdragen voorrang hebben op de interne wet, uit die rechtspraak volgt dat verdragen vanaf de bekrachtiging ervan in principe hogere normen zijn die primeren boven alle andere normen van Intern recht en dus eveneens boven de grondwettelijke normen. Als dusdanig zijn de normen van de overeenkomsten van toepassing, zelfs wanneer ze worden tegengesproken door de interne normen;

Dat in casu de rechter voorrang moet verlenen aan de toepassing van artikel 13 E.V.R.M., zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de restrictieve toepassing van artikel 43 § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mag toepassen Indien wordt vastgesteld dat er een verdedigbare klacht voorhanden is-

Dat bijgevolg, zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat er van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, noch van een uiterst dringende noodzakelijkheid, noch van een ernstig middel sprake is, doch vaststelt dat er een verdedigbare klacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM, ze niettemin de bestreden beslissing dient te schorsen, opdat het recht op daadwerkelijk rechtshulp in een latere fase - hetzelfde administratieve rechtscollege spreekt zich Immers uit over de nietigverklaring - kan worden verzekerd;”

3.4.2.2. De verwerende partij reageert als volgt in haar nota met opmerkingen op de uiteenzetting van verzoeker:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing een buitenproportionele inmenging in het familiaal en privéleven uitmaakt, en verwijst naar de uiteenzetting in het eerste middel, alsook naar het inreisverbod van 2 jaar dat haar zou betekend zijn. in ondergeschikte orde verwijst zij naar artikel 3 EVRM. Zij zal terecht komen in een land dat zij sinds 7 jaar heeft verlaten, en zal er alleen terecht komen terwijl zij ‘in België een bestaanskader heeft opgebouwd en er afhankelijk is van haar meerderjarige zoon’.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Daarenboven hebben deze beschouwingen geen betrekking op haar eigen persoonlijke situatie; zo heeft verzoekende partij vanzelfsprekend geen meerderjarige zoon van wie zij afhankelijk zou zijn, noch blijkt dat er aan verzoekende partij een inreisverbod betekend werd.

Terwijl verzoekende partij in casu niet aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven, louter door te verwijzen naar haar eerste middel.. De verwerende partij laat gelden dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk beoordeeld dient te worden. Verzoekende partij kan niet volstaan met te verwijzen naar haar middel (R.v.St. 12 juni 2002, nr. 107.797)

Nochtans mag de verzoekende partij “zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel” (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.”

3.4.2.3. Hoewel de verwerende partij van mening is dat het nadeel onvoldoende is uitgewerkt, kan uit de uiteenzetting van verzoeker worden geconcludeerd dat het aangevoerde nadeel samenhangt met de grief ontleend aan de schending van artikel 8 van de EVRM.

3.4.2.4. Zoals hierboven werd uiteengezet werd het middel dat gestoeld was op een schending van artikel 8 van het EVRM ernstig bevonden, waardoor er te dezen een evident nadeel voorhanden is.

Bijgevolg is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) zich opdringt.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

Dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN